

Тукъ тя налага своя идеенъ репертуаръ: Призраци, Нора, Родина, Силата на мрака, Лудетина, Женитба и др. — „раздвижва духоветъ“, оставя богата обстановка и гардеробъ на игранитъ отъ нея пиеси, следъ което прави обиколка въ цѣла България, а следъ това — отново въ Виена.

„Идването на Роза бѣше за насъ цѣло тържество“ — пише историкътъ на русенския градски театръ — Александъръ Робертовичъ — въ сп. Северянинъ, по случай юбилея на тоя театръ. „Театралитъ се раздвижиха и почнаха да прииждатъ отъ София и Пловдивъ Роза Попова постави своя репертуаръ. Навсѣкжде тя участвуваше. Усмихъа бѣ годѣмъ и настана раздвижване средъ театралния свѣтъ“.

*

Тя всѣкжде и всѣкога е движила умовете и сърдцата съ своето голѣмо изкуство, за това и сърбитъ я наричатъ „велика умѣтница“ — т. е. велика художница.

Следъ завръщането си отъ Виена — 1912 год. Роза скомплектува ново своя съставъ отъ 25 души актьори и актриси — и съ Сафо, нейнъ преводъ въ стихове отъ Грилпарцера, Катастрофа отъ Делаграция, Сѣмейство отъ Юшкевичъ и др. още пиеси — тя прави най триумфалната своя обиколка — завличаща съ изкуството си всичко, което се е докоснало до него.

Но мобилизацията туря край на това турне — и отъ единъ театръ — сцената — Роза Попова се хвърля на другъ — бойния — като медицинска студентка. Тукъ тя развива невѣроятна дѣйностъ, поради което ѝ се повѣрва и амбулатория въ замѣстничество на Д-ръ К. Станишевъ, а по врѣме на междусъюзнишката война, когато всички мисии ни бѣха напустнали, тя е работила неуморно, като е правила отъ 250 — 300 превръзки на день. Направила е сжщо около 800 малки операции — за което има официаленъ документъ, и поради което — санитарния инспекторъ Д-ръ Бочаровъ, при една ревизия, ѝ предлага стипендия по хирургия, която артистката отказва да приеме.